

Ὁ Λαοκόων.

Ὁ Λαοκόων καταβὰς πρῶτ' ἀπὸ τῆν Τροίαν,
 Εἰς τῆς θαλάσσης τὸν θῆν' προσήνεγκε θυσίαν,
 Ἄπὸ τῆν Τένεδον διας δρακόντων φοικισιῶτων
 Ἐφέμετο δεῖν' ἰδίω! ἐπ' ἄνω τῶν κυμάτων,

Φεύγει μὲ τρόμον ὁ λαός, οἱ δράκοντες ταρέως
 Ἐλίσσονται καὶ προχωροῦν' ἐμπρὸς τοῖ ἱερέως,
 Τοὺς δύο ρέουσ' του νύκτε ἀρπάξουν κατὰ πρῶτον,
 Ἐρῶ δὲ σὺντρεφόμενοι ὄξυν' ἐκπέμπουν κρότον,
 Μὲ τοὺς ὀδύτας τοὺς κεντοῦν, τοὺς θλίβουν μὲ τὰς

(σπείρας,

Ὁ Λαοκόων ἄρωγος ὄρμῃ μ' ἐνόησε χεῖρας . . .

Ὁ δυστυχὴς τὰ τέρατα γὰ πλήξῃ δὲν προση
 Περιτρίψουσιν καὶ αὐτὸν ἐν γούβῃ πλεκτῶν
 Κυκλόντων δις τὴν μέσσην του καὶ δις τῶν

Δικλασιῶσιν τὰ δεσμά. Ἡ γὰρ ἡγεγυῖα
 Ὑψόετο καὶ ἦτον

Ἐπὶ τὸ μέτωπόν του,
 Ἄρρῶς δὲ δηλητήριος ἀπανταχόθεν κ' αἶμα
 Ἐρόβουε τὸ ἱερὸν τῆς κεφαλῆς του στέμμα.

Τοὺς δύο του βραχίονας ὁ δυστυχὴς τανύων
 Τοὺς κρέκασε τῶν θηρίων
 Ζητῶν' ἀπομακρῆν

Καὶ μὲ κρωγῆς τὴν πλησμοσῆν τῶν ὀδυνῶν ἐ